

Aalsmeer en Den Bosch óf Amerika . . .

De familie van mijn vader kwam uit Aalsmeer, generaties lang en het waren vooral kwekers. Vooruitstrevende kwekers met voor toentertijd grote kwekerijen.

De familie van mijn moeder kwam uit 's Hertogenbosch, niet alle generaties, want de opa van mijn moeder was Adjudant bij de Marachaussee en moest vaak verhuizen, het gezin reisde mee. Waarom staat er dan Amerika in de titel van dit verhaal? Lees maar verder . . .

In beide families vooral ondernemende mensen, zelfs al voor en rond 1900.

De familie Manie (overgrootouders van mijn moeder) runden rond 1880 een fietsenmakerij. Dat is ook de oudste foto dit ik van die kant van de familie heb.

Eén van hun dochters trouwde met Adjudant Lambregts, een militair te paard die voor een langere periode neerstreek in Zeeland. Daar werden de kinderen geboren en hun dochter Adriana Hubertina (Addy) was mijn oma.

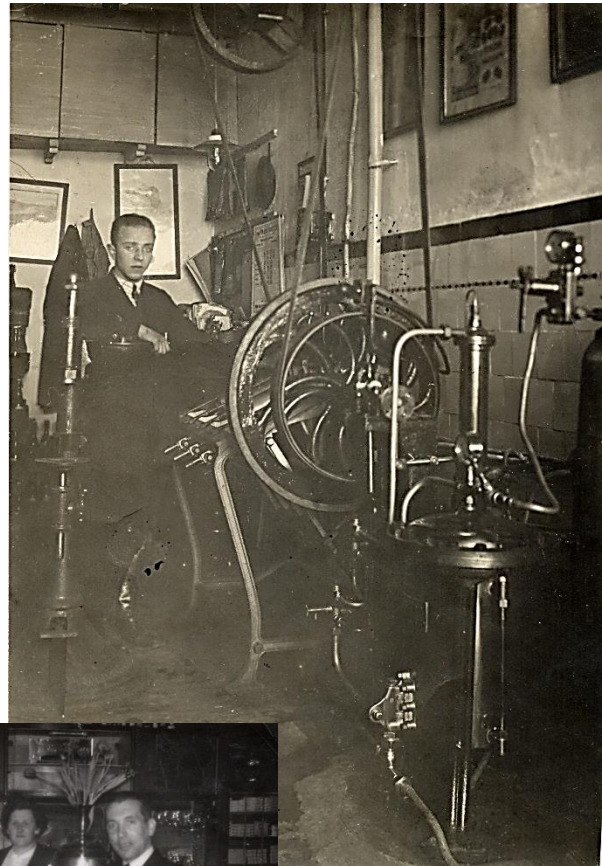
Addy trouwde op 16 juni 1932 met de Bossche ondernemer Jan van Thiel, hij had de limonadefabriek en bottelarij van zijn vader overgenomen.

Limonade werd in de fabriek gemaakt, het bier werd in fusten aangeleverd, gebotteld en de Bossche cafés werden van flesjes bier voorzien. Ook werden spuitflessen mineraalwater gevuld.

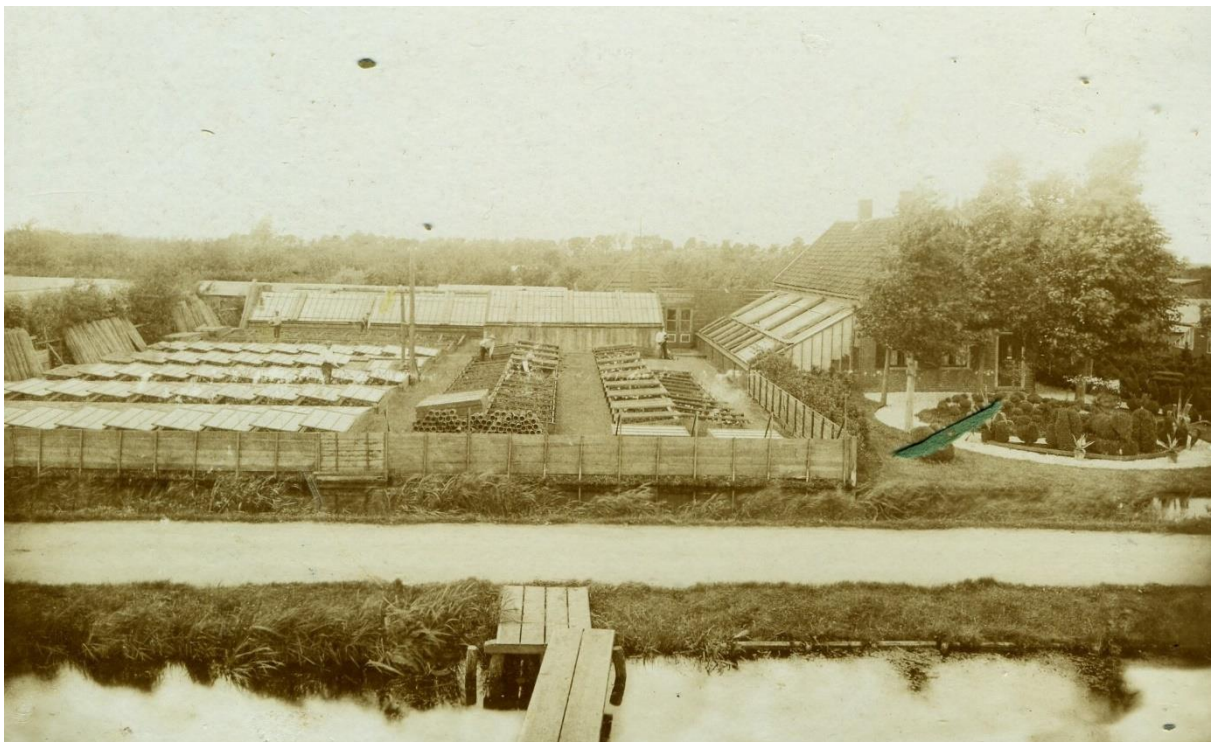
Zij kregen drie kinderen en de middelste, Adriana Maria (Addy) is mijn moeder.

Rond 1950 nam mijn opa Jan het café "de Stadswaag" aan de Pensmarkt in Den Bosch over. Mijn opa en oma waren in de oorlog gescheiden en mijn opa was hertrouwd.

Samen met mijn (stief) oma Ciska runde hij vier jaar lang "de Stadswaag", in 1954 is hij overleden en Ciska bleef in het café. Ik had dus twee oma's in Den Bosch, mijn (echte) oma was "Oma uit Den Bosch" en mijn (stief) oma kreeg de naam "Oma uit Den Bosch van de ballen" hoe dat zo, hoor ik jullie denken. Er stond een soort gokkast in het café waarin allerlei gekleurde ballen heen en weer flitsen, dus als kind is de bijnaam snel gevonden . . .

Mijn vaders kant, tja als het aan de opa van mijn oma had gelegen dan was ik geboren in Amerika. Maarten Alderden (geb. in 1843) was kweker aan de Oosteinderweg in Aalsmeer. Hij teelde o.a. aardbeien (èrebeie op z'n Aalsmeers).

Rond de eeuwwisseling exporteerde hij al aardebeienplanten naar Amerika. Zijn zoon Maarten (van achter het witte hek en na zijn dood werd het Maarten Kak) had verderop aan de Oosteinderweg een grote kwekerij. Vader Maarten stelde zijn zoon Maarten voor om met zijn (nog niet voltooide) gezin naar Amerika te emigreren om daar de zaken waar te nemen als de aardebeienplanten aankwamen en te zorgen dat de 'handel' goed verkocht werd. Dicht bij het vuur dus. Maar vader Maarten had er niet op gerekend tegengas te krijgen. Zijn schoondochter

peinzde er hillegaar niet over om naar Amerika te emigreren. Het was voor haar niet te overzien, hoe kon je daar dan komen, varend? Dat kon niet waar zijn, zes weken op een boot, dat zou ze niet overleven. En daar kwam bij, wie kon bewijzen dat Amerika bestond. Nee haar besluit stond vast, ze gingen niet. Dus bleven ze in Aalsmeer en in 1913 werd mijn oma geboren.

Mijn opa Adert Hofman, geboren aan het Molenpad in Aalsmeer, nam de kwekerij van zijn vader over (daarvoor werkte hij bij zijn schoonvader) en ik weet nog heel goed hoe het op deze (kleine) kwekerij toeging, hoe het er uitzag, hoe het er rook, en hoe mijn opa en oma daar samen hard moesten werken.

Ze kweekten rode simmen (anjers)

Mijn opa . . . hij was eigenlijk liever timmerman geworden, maar er was in die tijd geen keuze, zijn vader had een kwekerij en hij moest het bedrijf overnemen.

Mijn vader hoefde zeker het bedrijf van mijn opa niet over te nemen. Hij werkte in eerste instantie als lasser en metaalbewerker, maar als snel is hij (met steun van zijn ouders) voor zichzelf begonnen. Verwarming voor de kassenbouw, later ook woonhuizen en bedrijfspanden.

Een kleine opsomming van mijn voorouders, met name over het ondernemerschap, maar deze mensen zullen zeker nog terug komen in één van mijn volgende familie-verhalen.

X die blauwe kruisjes op de foto's zullen nog vaker langskomen, toen mijn oma een beetje vergeetachtig werd, zette zij kruisjes op de foto's en schreef de namen eronder. Dan wisten 'wij' tenminste later nog wie het waren . . . vooruitziende blik !